UN HUSKY SINGURATIC

HANNAH GOLD

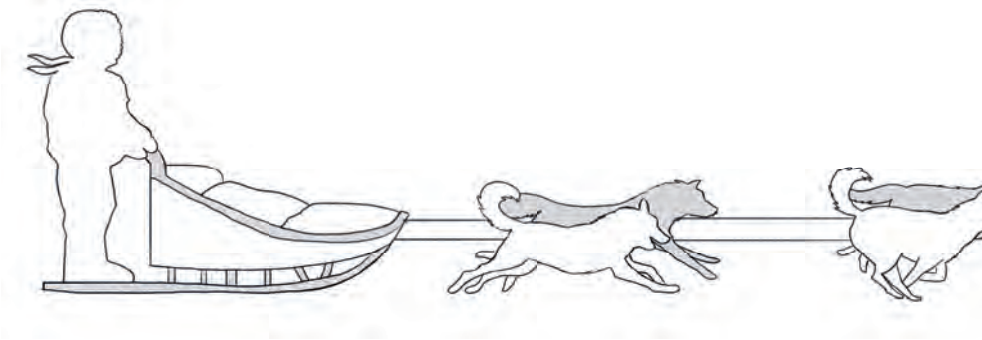
Ilustrații de Levi Pinfold

Traducere din limba engleză de
Valentina Georgescu

Editura Paralela 45

MUSHER CÂINI DE ROATĂ CÂINI DE

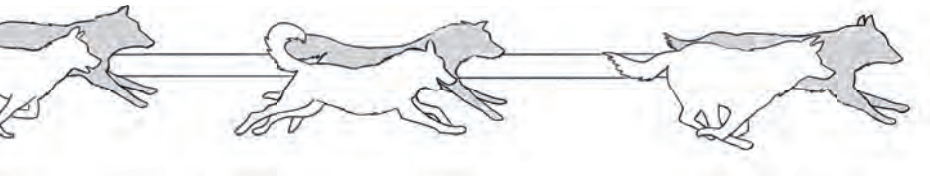

MUSHER
Este conducătorul saniei. El dă comenzi echipei de câini și controlează viteza de deplasare.

CÂINII LIDER
Răspund comenzilor conducătorului saniei, găsesc și urmează traseul.

CÂINII DE MANEVRĂ
Îi urmează pe câinii lider și ajută la viraje.

MIJLOC CÂINI DE MANEVRĂ CÂINI LIDER

CÂINII DE MIJLOC

Sunt forța brută a echipei, necesară pentru a menține viteza de deplasare.

CÂINII DE ROATĂ

Plasați imediat în fața săniilor, sunt cei mai mari și mai puternici câini din atelaj.

Capitolul unu

Noaptea polară

April Wood stătea împreună cu familia ei în centrul localității Longyearbyen și privea soarele asfințind pentru ultima oară în acel an. Erau minus douăsprezece grade, iar un vânt aspru făcea frigul și mai greu de îndurat.

Era ziua în care începea sezonul întunecat. Adică perioada din an când noaptea devine zi, iar ziua devine noapte, când April nu avea cum să le mai deosebească între ele, decât cu ajutorul limbilor de la ceas.

— Noaptea polară, murmură ea.

Longyearbyen este capitala insulelor Svalbard, teritoriul cel mai apropiat de Polul Nord, un loc al ultimelor

frontiere, al aventurilor inimaginabile și una dintre puținele zone de pe pământ care încă mai freamătă de o sălbăticie pură și profundă. Aici era casa lui April.

Nu dintotdeauna. Până în urmă cu șase luni, April dusese o viață absolut normală, departe de Arctica. Locuise într-o casă mică, din cărămidă roșie, frecventase școala din localitate și studiase lecții cu nimic ieșite din comun.

Însă o viață normală nu poate avea farmec la nesfârșit.

Iar viața în Arctica era *departe* de a fi normală. La urma urmei, în ce alt loc din lume ai parte de douăzeci și patru de ore de întuneric în timpul iernii? Pentru a sărbători evenimentul, cei două mii de locuitori din Longyearbyen – aproape întreaga populație a insulelor Svalbard – se strânseseră de-a lungul străzii principale pentru a vedea cât mai bine Ceremonia Nopții Polare. Acesta era un eveniment care avea loc anual la aceeași dată de la mijlocul lunii noiembrie, și cum era prima iarnă adevărată a lui April în Svalbard, era și prima oară când participa la eveniment.

Îmbrăcată cu cea mai călduroasă canadiană a ei, un fes tricotat, din lână, mănuși și o pereche de bocanci de zăpadă multicolori, stătea înghesuită între tatăl ei și prietena acestuia, Maria, ca într-un sendviș. Ar fi trebuit să se simtă confortabil, însă tata mesteca un drops cu anason, dulcele lui preferat, iar April nu auzea decât un

crănțănit zgomotos. Auzul ei fusese dintotdeauna sensibil – mult mai sensibil decât al unei fete obișnuite – și devenise chiar și mai delicat în ultima vreme.

— Începe, spuse Maria, lungindu-și gâtul, ca să vadă mai bine.

Ca la un semn, ușile de lemn ale singurei biserici din oraș se dădură brusc în lături și un băiat de vreo nouă sau poate zece ani dădu năvală afară, ținând o torță aprinsă deasupra capului.

— Torța simbolizează lumina, desigur, murmură tatăl lui April, punând o mână înmănușată pe umărul fetei.

Din fericire, terminase de ronțăit bomboana, așa că April se putea concentra acum la spusele lui.

— Iar această procesiune simplă reprezintă ultima traversare a soarelui pe cer, pe măsură ce se face nevăzut.

— Și nu se va mai vedea decât în martie, spuse April uluită.

— Tot acel întuneric! se înfioră Maria, strângându-și mai bine în jurul gâtului fularul tricotat manual.

Maria era originară din Spania și, deși se adaptase surprinzător de ușor la viața în Svalbard, perspectiva unei ierni întregi fără pic de lumină diurnă continua să o tulbure.

— Nu am fi oameni, spuse tata cu un zâmbet încurajator, dacă nu ne-am teme de întuneric. Dar nu are de ce să ne fie teamă. Noaptea polară nu e decât consecința

înclinării axei Pământului. De fapt, în termeni științifici, este considerată...

— Edmund! Nu pricep cum reușești să spulberi orice urmă de entuziasm, indiferent de ocazie, îl întrerupse Maria, dând amuzată ochii peste cap, către April. Aici nu-i vorba doar de știință. E vorba de...

— Magie, spuse April, completând fraza Mariei.

— Strict vorbind, *nu e* magie, spuse tata.

Dar Maria și April își îndesaseră deja degetele în urechi, așa că, până la urmă, îl pufni chiar și pe el râsul.

— Ceremonia, chițăi April. Priviți!

Băiatul cu torța aprinsă ajunsese la capătul străzii principale, față în față cu guvernatorul orașului, un bărbat înalt, cu pieptul lat, care stătea în fața unui butoi imens, plin cu apă.

Guvernatorul se adresă mulțimii în norvegiană, principala limbă vorbită în Svalbard. April învățase destul de mult – în orice caz, mai mult decât tatăl ei, care era genul de persoană incapabilă să învețe o limbă străină. Abia dacă putea comanda o cafea, dar de cele mai multe ori primea, până la urmă, ceai, din greșeală (o dată chiar și un castron cu biscuiți pentru câini).

— Ce-a spus? întrebă tatăl, curios.

— Ceva despre momentul care a sosit, traduse April. Că, deși suntem recunoscători pentru soare, suntem la

fel de recunoscători și pentru întuneric. Căci întunericul aduce felul lui unic de lumină. Lumina comunității... și... Partea asta n-am înțeles-o. Dar cred că zice că întunericul este o ocazie ca oamenii să fie solidari, să se ajute între ei și fiecare să se ajute pe sine.

— Ca un fel de perioadă de odihnă și recalibrare, încuviință Maria din cap. O recalibrare sufletească. Pot să fac asta.

Când guvernatorul își încheie discursul, mulțimea aplaudă și ovaționă. Li se alăturară urletele câinilor și câteva lătraturi agitate. Într-un loc unde pisicile erau interzise, ca să nu afecteze fauna locală, majoritatea localnicilor dețineau cel puțin un câine. De obicei, câini husky pensionari, dar și alte rase. De fapt, April se întreba uneori dacă nu cumva acolo trăiesc mai mulți câini decât oameni. Nu că asta ar fi deranjat-o. Oricum, April prefera de multe ori animalele în locul oamenilor.

În cele din urmă, mulțimea se liniști.

Când numărătoarea până la zece, condusă de guvernator, se încheie, băiatul ridică torța. Apoi, după o pauză dramatică, o scufundă în butoiul cu apă. Flacăra sfârâi și apoi se stinse de tot, ca o metaforă a ultimelor raze de soare care dispăruseră în spatele piscurilor muntoase din jur. April își ținu respirația, simțind ceva straniu,

aproape sacru, plutind în aer. O senzație greu de numit, dar care simboliza schimbarea.

Noaptea polară începuse.

— Bun, spuse tata, vârând în gură încă o bomboană. Mergem acasă acum?

Acasă era, de fapt, un hotel.

Unora li se poate părea ciudat să locuiască într-un hotel. Dar pentru April și familia ei era cel mai normal lucru din lume să locuiască la Pensiunea Arctica.

Totul începuse în februarie, când April și tatăl ei veniseră pe Svalbard în căutarea celui mai bun prieten al fetei. Faptul că cel mai bun prieten al lui April era un urs polar este o altă poveste, însă, pentru April, prietenia cu Ursul era cel mai autentic lucru din viața ei. Și nimic, dar absolut nimic, nu i-ar fi putut sta în cale. Din fericire, proprietarul hotelului, Jurgen, avea două lucruri deopotrivă de importante: o minte deschisă și un entuziasm nestăvilit când venea vorba să dea o mână de ajutor. În aventura care a urmat – deloc lipsită de riscuri –, April reușise să dea de urma Ursului și să-i salveze puiuțul, pe nume Arahidă.

Drept urmare, tatăl lui April își dăduse seama că fiica lui era făcută pentru Arctica, așa că, spre marea ei uimire, decisese să se stabilească în Svalbard. Și unde altundeva să stea, dacă nu la hotelul lui Jurgen? Tata era

acum unul dintre cercetătorii angajați ai Institutului de Studii Polare, în vreme ce Maria preda la singura școală primară din Svalbard. Și, deși cei trei locuiau într-unul dintre cele mai friguroase locuri de pe pământ, zâmbetul tatei era cel mai cald pe care-l văzuse April vreodată.

Când nu era la școală sau nu o ajuta pe prietena ei, Hedda, la ferma de câini husky, April încerca să îl viziteze pe Urs ori de câte ori putea. Iar asta nu se întâmpla chiar foarte des, dat fiind că Ursul era un urs polar. Dar, chiar și așa, era suficient. Suficient ca să știe că e prin preajmă și la doar o adulmecare distanță.

În timp ce urcau colina care ducea la hotel, unde luminile licăreau vesele la ferestre, tatăl lui April o cuprinse cu brațul pe după umeri. Era prea mare ca s-o mai ridice în aer, așa cum obișnuia când fiica lui era mult mai mică, dar o trase mai aproape.

— Cum era cântecelul ăla pe care-l cântai? întrebă el. Ceva cu crocodili?

— Ah! râse April și se îmbujoră sub fesul de lână. Nu l-am mai cântat de secole!

— Dar cum era? insistă tata. Parcă era ceva cu... *Sunt fericită, fericită, fericită...*

— *Foarte, foarte, foarte fericită*, continuă April, căci tata o privea nerăbdător. *Sunt toată numai soare și zâmbete și nu mi-e frică nici măcar de crocodili!*

Tata râse. Un hohot de râs zdravăn, din burtă, care o făcu pe April să cânte următorul vers și mai tare. Până și Maria se alătură și, până la urmă, toți trei ajunseră să cânte cât îi țineau plămânii cântecelul din copilăria lui April.

Sunt foarte fericită, *fericită*, FERICITĂ, fredonau acum toți. Ce-i drept, April o făcea cam haotic, pentru că, dacă era un lucru care nu-i ieșea neapărat bine, acela era să cânte pe ton.

Dar ce mai conta cum cântai, pe ton sau fals, atâta timp cât inima îți era plină de bucurie?

Pentru că, în afară de vara petrecută pe Insula Ursului, în urmă cu câțiva ani, când îl întâlnise pe ursul polar pentru prima oară, cele câteva luni de când trăia în Svalbard fuseseră perioada cea mai fericită și mai frumoasă din viața lui April.

Și ea nu voia ca nimic să schimbe asta.

Capitolul doi

Un nou cămin

Pensiunea Arctica era alcătuită din trei containere interconectate, cocoțate pe dealul ce se ridica deasupra orașului Longyearbyen. La începutul anului, când April și tatăl ei veniseră aici pentru prima oară, fusese cam ponosită și cu foarte puțini vizitatori. După aceea, Edmund îl ajutase pe Jurgen să renoveze hotelul, așa că acum arăta mult mai primitor.

Când se apropiară, April, tata și Maria se întâlniră cu o familie de patru persoane care se învârtea pe lângă intrarea proaspăt vopsită, în timp ce un cuplu tânăr pornea cu snowmobilele într-o excursie în afara orașului.

Hotelul găzduia în general turiști în vacanță, din aceia suficient de temerari (sau de nesăbuiți) să se aventureze în Arctica, deși planul era să invite grupuri de elevi pentru eco-aventuri. April era obișnuită cu acel du-te-vino al oaspeților hotelului și, deși îi lipseau uneori liniștea și pacea, nu era deranjată de agitația continuă. Era ca și cum hotelul avea propria-i energie – și că așteptase în tot acest timp pe cineva care să-l anime.

Pentru că așa era obiceiul pe insula Svalbard, April își scoase bocancii de zăpadă la intrarea principală și se încălță cu o pereche de papuci confortabili. Jurgen era ocupat să-i arate unui nou angajat cum să înregistreze cazările în sistemul informatic pe care îl instalase.

— Salutare, prieteni! strigă el jovial. V-ați întors.

Jurgen era de naționalitate germană, însă locuia de peste zece ani în Svalbard. Doar cu foarte puțin mai în vârstă decât Edmund, era pasionat de ceasuri de buzunar elaborate (el însuși purta cu mare mândrie unul în buzunarul sacoului), de filmele care îl emoționau până la lacrimi și de căni uriașe de ceai cu lapte. Avea o inimă mare cât un elan și era unul dintre preferații lui April.

— Anotimpul polar a început oficial, așa că sper că sunteți pregătiți pentru *dark side*!

Lui Jurgen îi mai plăcea și să râdă la propriile-i glume, așa că chicoti și acum.

— Am pregătit niște tocăniță și nu-ți face griji, April, nu-i nici urmă de ren în ea, spuse el, făcând aluzie la faptul că April era vegetariană.

Dar, în ciuda faptului că îi chiorăiau mațele de foame, April nu avea timp de mâncare.

— Nu pot, spuse ea, uitându-se la ceas. Trebuie să ajung într-un loc foarte important.

Dar, și mai important de atât, avea o întâlnire cu cineva important.

Iar acel cineva era Ursul.

Era ultima șansă de a petrece timp cu el înaintea iernii, când, asemenea tuturor celorlalți urși polari, avea să pornească să colinde regiunea arctică în căutarea hranei. Acesta e sezonul principal în care se hrănesc, iar urșii polari parcurg adesea distanțe vaste ca să vâneze foci. April habar n-avea încotro avea s-o apuce Ursul. Pe timpul iernii, banchiza din jurul extremității nordice a Svalbardului se întindea mult către Polul Nord. Tot ce știa era că voia neapărat să-l vadă înainte să plece.

Tata își împreună sprâncenele.

— Nu știu de ce-oi fi fost eu de acord cu așa ceva, bombăni el. Care tată își mai lasă fiica să aibă un animal periculos drept cel mai bun prieten?

— Ursul nu e periculos! replică April. Știi că nu mi-ar face niciodată vreun rău.

— Hmmm, făcu tata sceptic.

— Avem o înțelegere, ai uitat?

April îi privi chipul îngrijorat și-și încrucișă degetele. *Te rog, fă-l să nu se răzgândească acum.* Fusese nevoie de un efort colosal doar ca el să accepte să ia în considerare aceste întâlniri. La începutul anului, ea se rătăcise pe Svalbard și fusese cât pe ce să-și piardă viața, așa că acum era de înțeles de ce tata se împotrivea când April voia să facă ceva fie și doar vag riscant.

— Edmund, *ai fost* de acord cu o ultimă vizită înainte ca iarna să se instaleze de-a binelea, spuse Maria cu blândețe. Sunt sigură că April o să aibă grijă. A dovedit că e mai mult decât capabilă să se descurce și singură, nu crezi? În plus, nu mai e un copil.

Tatăl îi aruncă o privire fiicei, aproape surprins să vadă că nu mai este fetița de odinioară. Pometii i se mai ascuțiseră și avea acum o privire mai semeață. Arctica are felul ei de a te face să pari mai mare decât ești de fapt – ca și cum simpla provocare a traiului aici te maturizează cumva.

— N-o să merg mai departe de cabana Heddei, spuse April, atingându-i ușor brațul. Pe cuvânt de urs polar. Care, așa cum știe oricine, e cea mai serioasă promisiune dintre toate.

— În regulă, spuse tata, după o lungă pauză. Dar la ora șase ești înapoi. Cel târziu. Nicio secundiță mai târziu.

Dormitorul lui April se afla în partea din spate a hotelului. Era evident că e camera ei pentru că agățase de ușă o plăcuță pe care scria:

Dormitorul lui April

Și, în caz că ar fi fost și unii care nu ar fi înțeles aluzia, ea scrisese dedesubt: *PRIVAT*. Camera ei era acel sanctuar din tot hotelul unde niciunul dintre oaspeți nu o putea deranja, iar lui April îi plăcea ca lucrurile să rămână astfel.

Se uită la ceasul de pe perete și înghiți în sec. Ah! Trecuse deja de miezul zilei! Se schimbă repede în cea mai călduroasă lenjerie de corp din lână, pe urmă adăugă o bluză flaușată și o pereche de pantaloni impermeabili. Înainte să iasă, își luă și geanta pregătită mai devreme. Pusese în ea tot ce i-ar fi fost folositor pentru o excursie în tundră – vastul teritoriu al Svalbardului aflat dincolo de siguranța oferită de micul oraș.

April nu ieșea niciodată din Longyearbyen fără această geantă. Avea în ea un pistol de semnalizare, un telefon prin satelit, pachete de hrană uscată, un mic aragaz portabil, un fluier pentru câini, o lanternă, baterii, chibrituri, haine de schimb, un sac de dormit făcut sul și, cel mai important – cel puțin pentru această ocazie – un borcan cu unt de arahide.

Chiar și cu geaca de iarnă pe ea, April se înfioră din cauza gerului imediat ce păși afară. Nu ninsese foarte mult de când se sfârșise vara, dar suficient cât să acopere pământul și să pudreze munții. April sări pe snowmobil și dădu cu spatele, ca să iasă din parcare. Practic, nu era snowmobilul *ei*, însă Jurgen o lăsa să-l folosească, pentru că el își petrecea mare parte din timp în hotel, asigurându-se că totul merge ca pe roate.

April făcu câteva calcule rapide. Îi lua aproximativ trei ore să ajungă la cabana Heddei – cea pe care aceasta o folosea când înnopta în tundră. Plus încă trei ore ca să se întoarcă. Asta însemna că nu-i mai rămânea decât cel mult o oră.

Nu era prea mult.

Și nu avea nicio garanție că Ursul o să se arate. La urma urmei, era un animal sălbatic, care nu respecta neapărat programul oamenilor. April simți un nod în stomac. Dacă pornise deja în migrația hibernală? Dacă nu mai apuca să-l îmbrățișeze pentru ultima oară? Sau să-și vâre nasul în blana lui caldă, iar el s-o lingă pe obraz?

April alungă aceste îndoieli. Trebuia să încerce măcar. Și, răsucind maneta de accelerație, porni la drum.